

kiil olla," ütles isä, agga wahhest tulles ta wihma ja kerrade ja süggise kiilma ta. Ja et sa kiil karjas ei woi käia, sest et meil siin ta karja egga karjasmaad ei olle, siis woid sa ikka ta monningast karjalapse laulo õppida, ja rõõmoga mägedede ja metsade ja päikeseläitust laulda. Soja auuks; ja woid selle poisiläest nissaggust õppida, ja kes teab, temma käis eht hea melega kolis. Willem watas omma isä ja siis Wridli peale, astus siis emma ette ja pallus lubba, kas ta woiks selle waele poisile middagid omma rietest kinkida; temma on ni waene ja ni kurw," ütles Willem, „eht se woiks tedda wähhegi rõmüstada.“ „Woih olla," ütles praua, „sa woid temmale omma wannematest rietest ühhe täie üllikonna anda.“ Willem rõmüstas wägga, ja tohter ütles: „Kutsu tedda warsti ennesega omma kamri ja katsege seal rided selga. Pärast, kui sa omma kolt tööga walmis olled, woid sa temmaga nattuke linna watas käia, ja õhto woite teie mõllemad laulda. Minna ollen temmale lubba annud, mõnne päwa meie jures sömas ja õmael käia.“ Willem läks rõmoga teggema, mis wannemad lubbanud ja käskinud. Ja praua ütles: „Minnul on wägga halle meel selle waele poisiläelle, agga siiski ma ollen üsna ehmatand selle läelle, et temma meie poia kamri pididi minnema, ja pealegi weel mitto päwa siin söma ja maggama, jedda olleks temma jo

mõnne koppika eest iggal polel woinud sada. Sure hõlega olleme meie piüdnud omma last wallatunmatest lastest emal hoida, mitto kord on meil sellepärast pahhandust olnud, ja nüüd peab temma üht hulkujat poisiläe omma kamri wiina ja temma käest laulust õppima. Kas meie omma lapseläe parremaid laulotundisi, Wini kamas, ei woi sada?“ — „Parremaid wist," ütles tohter naerdes, „agga arrulisemaid mitte. Pealegi on se mis se poisiläe laulab selge, terwe, tödde, ja nenda on ta temma kõnne; ja töe armastust on meie pojale just waja. Siiski ärra ehmata, armas abbi-lasa, minna ei tahha tedda ta mitte wäggise ennestäe maeasse wõita. Kui temma sinnul meest wasto on, siis enname temmale pari päwa pärast need rõõnned koppikad ja lasseme tedda minna. Agga paljas hulkuja ei olle se poisiläe mitte, sest et ta tintiga kaupleb, ja jedda ta weel mitte kaua aega, ja enne jedda ei olnud ta ta üksi weddeläemisse peal, waid ta käis karjas, mäggisel maal eunamiete aino üksi omma kistte ja lehmade seltsis; ja mis raske hädda ja kurwastusse koolist on temma wimaks läbbi läinud, ja et temma tuim egga ülleannetu ei olle, jedda luleme temma laulust, ja minna ollen ta temma endist ello keif hõlega temma käest järrel küsinnud. Mis temmale sündinud, se wõib peagi meie pojale ta sündida, siis olleks temma üsna üksi ollema; tal ei